

DIASPORIC LITERATURE

30 JULY, 2010 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

Σελήνη

Feb 4, 2010 12:16PM

Πελώριος δίσκος, χάλκινος, απόψε η σελήνη.
Αφήνει τη σφραγίδα της στην παγωμένη νύχτα.
Μνήμες ξυπνά. Ανήσυχη η καρδιά, πώς δραπετεύει!

Κρυφές οι σκιες, ανήλιαγες.
Διάττοντες του χρόνου...
κι ως ανεβαίνει μαγικά,
κρύβεται μεσ' τα πεύκα
σαν διαγράφουν σιωπηλά
τ' ανέμου τις ανάσες...

Ν' άδραξα του χρυσάργυρο, να του 'φτιαχνα ασπίδα,
να προστατεύσω την μικρή, εφηβική αχτίδα,
που σφράγισε την νύχτα μου
και ξύπνησα γυναίκα...

© Γιώτα Στρατή, NY

Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Ο παππούς μου
- Ο Πολύμορφος Γιώργος Ασλάνης
- Μηλιά η ξένη...
- Λυπούμενος, Αεί δε Χαίρων
- Στη Σμύρνη

Υπέρτατη Θυσία

Nov 6, 2009 05:34AM

(Ο ιστορικός Θρύλος της θυσίας του Ήρωα της Κατοχής, εύζωνα Κώστα Κουκίδη, όπου έπεσε από τον Ιερό Βράχο της Ακρόπολης τυλιγμένος με την Ελληνική Σημαία, Αθήνα, 27 Απριλίου, 1941. Βασισμένο σε επισταμένη έρευνα, και πληροφορίες από το Ιντερνέτ.)

*** Β' ΒΡΑΒΕΙΟ, ΠΕΛ ΑΘΗΝΩΝ, 2006

(Το ανωτέρω έργο, σε ελαφρά διασκευή, παρουσιάστηκε στον εορτασμό της 28ης Οκτωβρίου, 1940, υπό την Ομοσπονδία Ελληνικών Σωματείων Μείζονος Νέας Υόρκης, στην νεόκτιστη θεατρική αίθουσα του «Σταθάκειου Κέντρου», την Κυριακή, 29η Οκτωβρίου 2006, 6.00 απογευματινή.

Τον χαρακτήρα της «ηλικιωμένης κυρίας» απέδωσε η συγγραφέας κι εκείνου της «φοιτήτριας» η γνωστή ηθοποιός, Μαίρη Βαρβατάκου).

ΤΕΛΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΥ

ΣΚΗΝΗ

Ένα απόγευμα, σε πάροδο, κοντά στην πλατεία Ομονοίας, στην Αθήνα.

ΠΡΟΣΩΠΑ

1. Ηλικιωμένη κυρία, 85 περίπου ετών. Κρατάει ένα φάκελο κι έχει μια διπλωμένη σημαία, στη θέση της καρδιάς. Στηρίζεται σε μπαστούνι...
2. Φοιτήτρια, 18 περίπου ετών. Στο Θεατρικό εργαστήρι. (Η φοιτήτρια, κρατάει μπουκάλι με νερό και μια σελίδα μ' ένα ποίημα...) Την πλησιάζει η ηλικιωμένη κυρία, ντυμένη στα σκούρα. Φοράει μαύρη μαντίλα (αν θέλει) και χτυπάει την μισάνοιχτη πόρτα όπου ανοίγει η κοπέλα.)

ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

Μονόπρακτο της **Γιώτας Στρατή**

(ΑΝΟΙΓΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ)

Η Κυρία (αφουγκράζεται για λίγο. Μια κοπέλα, η Φοιτήτρια, απαγγέλει*:)

«...Στων μακάρων, όπου περιδιαβαίνεις τα νησιά,
είθε του Απόλλωνα να σ' ευφραίν' η λύρα,
Ανδρείε Στρατιώτη.

Ωραία να πεθάνεις για την πατρίδα, και σάβανό σου
η Σημαία στο κορμί σου τυλιγμένη νάχεις -ωραία είναι.
Τρόπαια ένδοξα στη μνήμη σου δεν στήθηκαν
ουδέ αγάλματά σου...

Κυρία (χτυπάει ελαφρά την μισάνοιχτη πόρτα της παρόδου και συνεχίζει:)

...μα των Καρυάτιδων το δάκρυ, το μνήμα σου ες αεί
θ' αδαμαντοστολίζει κι ασπασμό στο μέτωπό σου
θ' αποθέτουν για την ημέρα εκείνη...

Φοιτήτρια (δίχως να διακόψει, συνεχίζει:) ...όπου του βαρβάρου
το ατσάλι, της Παλλάδος καταπάτησε την πόλη, κι εσύ,
τη γαλανόλευκη σφραγίζοντας με το φιλί σου,
στους ώμους τύλιξες, κι απ' τον βράχο το άλμα είναι
προς την αθανασία «τα κείνων ρήμασι πειθόμενος» ...

Φοιτήτρια (διστακτική, έκπληκτη, μα φιλική)

-Με τρομάξατε λίγο, κυρία μου! Τι τρελή σύμπτωση!... Πέστε μου, τι θέλετε; Και...πώς ξέρετε αυτό το ποίημα του Βασίλη Κουρή;

Κυρία

- Συγγνώμη, κορίτσι μου, νομίζω ότι κατέβηκα σε λάθος στάση... θέλω να πάω στη Κάνιγγος; Μα σε άκουσα ν' απαγγέλεις απ' τη μισάνοιχτη πόρτα... κι έτυχε να λες το γνωστό μου ποίημα...

Φοιτήτρια

-Ω! Δεν είναι μακριά από δω. Θα σας πήγαινα, μα...αν καταλάβετε, κάνουμε πρόβα για μια εκδήλωση, γι' απόψε. Αργήσανε και οι άλλοι και δεν έχουμε αρκετό χρόνο να τα μάθουμε... ουφ! κάνει ακόμη τόση κουφόβραση!

2

Κυρία (κουρασμένα, διστακτικά)

-Θα πείραζε να καθήσω λίγο εδώ, πλάι σας; Δεν θα μιλάω...

Φοιτήτρια

-Όχι, δεν πειράζει, μόνες μας είμαστε (προσφέρει καρέκλα)

Σας είπα ότι δεν ήρθαν ακόμη οι άλλοι. Όμως, σας βλέπω να βαριανασαίνετε... Θα ...σας έδινα λίγο νερό, μα έχω πει λίγο...

Κυρία

-Δεν πειράζει. Ευχαριστώ. Φαίνεστε τόσο καλό κορίτσι...Συγχωρήστε μου την ερώτηση... Από 'δω είστε;

Φοιτήτρια

-Όχι, αλλά νοικιάζω κάπως κοντά, με μια φίλη μου. Έρχομαι συχνά εδώ, στο Θεατρικό Εργαστήρι... Καλό είναι, δημιουργούμε και φιλίες... ενδιαφέροντα...

Κυρία

-Καλά κάνεις... Τίποτα δεν πάει χαμένο σ' αυτή τη σύντομη ζωή... Τ' όνειρό σου ν' ανασταίνεις και το κάθε σου «Γιατί»; Εγώ, ήρθα, για να παραστώ στην αυριανή εκδήλωση που θα γίνει στην οδό Σίνα, είναι για την «Απελευθέρωση των Αθηνών, από τους Γερμανούς». Ξέρεις τίποτα απ' αυτά;

Φοιτήτρια

-Και βέβαια ξέρω! Από τον παππού μου, έχω μάθει τόσα που ίσως δεν τα γνωρίζουν οι άλλες συμμαθήτριάς μου.

Κυρία

-Α, ναι; ...κι από πού είναι ο παππούς σου;

Φοιτήτρια

-Είναι από την Ίμβρο; Την ξέρετε; Είναι ένα ξεραγκιανό νησάκι, μα τώρα μένει μόνιμα στη Θεσσαλονίκη...

Κυρία

-Από την Ίμβρο!!! Αχ! παιδί μου! Οι δικοί μου ήταν απ' τη Σμύρνη... Τότε, ο παππούς σου θα πρέπει να σουμίλαγε για «τ' Άγια χώματα», έτσι;

Φοιτήτρια

-Για τις «κλεμμένες πατρίδες» έλεγε, με δάκρυα στα μάτια. Στο φεγγικό, έχασε γυναίκα και δύο απ' τα τρία παιδιά του.

3

Κυρία (αναπολεί)

-Κάτι σαποκάρβα μας έφεραν κι εμάς μια νύχτα απέναντι στη Θάσο... Αα! Τι σύμπτωση, κόρη μου!

Φοιτήτρια

-Ο παππούς μου έλεγε ότι όσοι κατάφεραν να σωθούν από σφαγή, φωτιά και πνιγμό, ήταν όλοι τους ήρωες...

Κυρία

-Κι εγώ, αύριο θα τους μιλήσω για ένα πραγματικό ήρωα... μπορεί να τον έχει ακούσει. Τον Κώστα Κουκίδη...

Φοιτήτρια

-Ω! Ναι!!! Τον Κωνσταντίνο Κουκίδη! Κι ο παππούς μου μιλούσε με θαυμασμό γι' αυτόν. Μα ήταν στ' αλήθεια, υπαρκτό, πραγματικό πρόσωπο; Κάποιοι έλεγαν ότι ήταν δημιούργημα της φαντασίας των τότε αριστερών, άλλοι έλεγαν των ακροδεξιών...

Κυρία

-Τι δουλειά έχουν τα κόμματα με τους ήρωες, κόρη μου! Η λεβεντιά, φωλιάζει στην καρδιά του καθενός. Όταν έρθει η ώρα...

Φοιτήτρια (με στόμφο διακόπτει)

-Όταν έρθει η ώρα της να ξεπηδήσει, κανείς δεν την σταματάει!!! Το έλεγε ο παππούς και το πίστευε. Όμως, ... δεν είναι ξεκάθαρο πως έγινε αυτή η ιστορία...εσείς, τι ξέρετε; Μερικοί λένε ότι...

Κυρία (κουνώντας το κεφάλι της)

-Ναι! Πολλοί λένε, και ξε-λένε... Γράφουν, και ξε-γράφουν... Η αλήθεια, όμως, είναι μία. Οι Γερμανοί είχαν πατήσει με την μπότα τους πάνω στην ζωή του κάθε Έλληνα. Ο φόβος κι η δυστυχία κατέβαινε από το βορρά στην υπόλοιπη Ελλάδα... Μαζί τους, ο πανικός κι η πείνα είχαν απλωθεί παντού. Η ζωή των ανθρώπων είχε γίνει εφιαλτική... Μα πού να καταλάβεις εσύ, παιδί μου, όταν δεν έχεις περάσει ούτε κατοχή ούτε πόλεμο...

Φοιτήτρια

-Μα, να που τα ζούμε και τώρα!!! Με το Ιράκ, με τον Λίβανο, έχει αρχίσει και το Ιράν..., ακρίβεια, ανεργία, τα ξέρετε, ...

4

Κυρία (σκεπτική... παίρνει βαθιά ανάσα)

-Δυστυχώς, δεν είναι έτσι... Εγώ, το 1941, ήμουν δεν ήμουν δεκαεπτά χρονών. Δράμα μεγάλο... Πρώτοι άρχισαν να κατεβαίνουν οι προδότες οι Ιταλοί, αμέσως μετά, οι Γερμανοί! Στην Αθήνα, που ήταν η πιο πυκνό-κατοικημένη, ο κόσμος έτρεμε! Όλοι να κλείνονται στα σπίτια τους...! πείνα!! (παίρνει κουράγιο) Ο Κώστας, ο νεαρός Κουκίδης εννοώ, μόλις που είχε γυρίσει από το στρατό... να ακούει ότι οι Γερμανοί είχαν φτάσει στην Αττική και ότι γρήγορα μπαίνουν στην Αθήνα; Τι λες, κόρη μου! Δεν το άντεχε ο νους του! Πήγε αμέσως και παρουσιάστηκε στη φρουρά, ξέρεις, για να φυλάει τη σημαία μας, στην Ακρόπολη... (σφίγγει την σημαία ΤΗΣ...)

Φοιτήτρια:

-Μα πώς; Πώς εσείς; Τον γνωρίζατε από κοντά;

Κυρία

-Κουτά; «Κουτά» είναι μια λέξη που δεν έχει σύνορα. Η έννοια «κουτά» είναι: ...όταν εκείνος περνούσε για το σχολείο και κρυφο-κοιταζόμαστε από το παράθυρο... «Κουτά» είναι... όταν κοιτούσαμε κι δυο, ονειροπαρμένοι, το ίδιο φεγγάρι...(αναστενάζει...)

Φοιτήτρια

-Εντάξει, καταλαβαίνω... έχω λίγη πείρα...!!! Μα, πώς τόλμησε να ξεκρεμάσει την σημαία μας, να την τυλίξει στο σώμα του και να πέσει από τον Ιερό βράχο της Ακρόπολης, στο κενό!

Κυρία

-Α! Δεν τον άκουσες εσύ, κόρη μου, με τι πάθος έκανε τις απαγγελίες των ποιημάτων στις εθνικές μας εορτές! Δεν του είδες να περπατάει ευθυτενής, στις παρελάσεις...Δεν θαύμασες τη λεβεντιά του! Δεν ένοιωσες τη φλόγα του!

Φοιτήτρια

-Μα, πώς;! Πώς τόλμησε να κάνει τέτοια απόφαση!!!

Κυρία

-Μόνο με ένα τόλμημα ακινητείς τον κεραυνό, κόρη μου! Μόνο με τρέλα κατορθώνεις να ηχήσουν του έθνους οι καμπάνες και να ξυπνήσει η ναρκωμένη παλικαριά της συνείδησης. Όταν φοβάσαι, το μυαλό γίνεται πλαδαρό, χάνεις τη σωστή κατεύθυνση. Η τρέλα της στιγμής, γίνεται τόλμη κι αστράφτει στον ήλιο.

5

Φοιτήτρια (με θαυμασμό)

-Αυτά θα τους πείτε αύριο στην εκδήλωση;

Κυρία (Η κυρία, βγάζει απ' τον κόρφο της ένα διπλωμένο χαρτί και διαβάζει)

-«...Μπορεί, (έγραφε τότε, σε μια έκθεσή του ο Κώστας Κουκίδης) μπορεί η Άγια Γη των προγόνων μου να πατιέται από άλλα πέλματα, να οργώνεται από άλλα χέρια, μα εγώ, κάποια μέρα θα υψώσω αυτό το κορμί για να θυμίσω το ΠΩΣ είναι να ατενίζεις περήφανα τον ήλιο.» (δείχνει στην φοιτήτρια το χαρτί) Βλέπεις, αυτό το κείμενό του, παιδί μου; ΑΥΤΟΣ, είναι ο δικός μου θησαυρός! Ανήκει ΜΟΝΟ σε μένα! Πάρε και διάβασε, κόρη, για να δεις κι εσύ, με τα μάτια σου... Να, εδώ... (της δείχνει) σ' αυτή τη σειρά... Διάβασε!

Φοιτήτρια (παίρνει ανάσα και διαβάζει συγκινημένη)

- «...σε τούτο το στήθος, κατοικεί μια πατρίδα ολόκληρη, μ' όλη τη δόξα και το μεγαλείο της, μ' όλες τις αδυναμίες και τα ελαττώματά της... (η φωνή, σπάζει, «κόβεται»...) Μα όταν ανοίξω τούτα τα χέρια,(η Κυρία τ' ανοίγει διάπλατα) θ' αγγίξουν την αγαπημένη ακτή του Πόντου, θ' αγγίξουν τον αιώνιο Ιωνικό Πολιτισμό! Αν όμως, τούτα τα χέρια τα υψώσω εδώ, στην Αθήνα, στην κοιτίδα του Παγκόσμιου Πολιτισμού, κι αγγίξω τον Ιερό Βράχο της Ακρόπολης, ο ουρανός θ' ανοίξει στα δύο!!! Οι φωτεινές αχτίδες του ηλίου θα περάσουν μέσα από τις κολώνες του Παρθενώνα και θα υψάνουν το χρυσάφι της Γνώσης. (η κυρία, συμμετέχει, φωνή δεν βγαίνει ... απλά κινούνται τα χείλη ή και τα χέρια της, αναλόγως...) Έτσι, οι πανέμορφες Καρυάτιδες θα λάμψουν το χαμόγελο της Ελπίδας και της

Ειρήνης, κι ένα ουράνιο τόξο θα στεφανώσει τον Αττικό ουρανό! Τούτα τα χέρια, θα γίνουν πύρινη ρομφαία και σύμβολο παγκόσμιας λευτεριάς.

6

Ναι! Έτσι σπάζουν οι αλυσίδες που κρατούν λυγισμένο το σώμα της Μάνας-Πατρίδας! Για να τιναχτεί πανέτοιμη, πανέμορφη, μέσα από το μαύρο σύννεφο της υποδούλωσης, ν' αγγίξει την Αθανασία, ν' αγγίξει το Θεό.... (μιλούν και οι δύο)

... τον αιώνιο Θεό της Ελλάδος...

Κυρία

-Αυτή είναι όλη η ιστορία, κόρη μου! Άφησε αυτούς τους αντίγνωμους να λένε ότι θέλουν και να αμπελο-φιλοσοφούν... Πολλοί είναι εκείνοι που θέλουν να κάνουν θυσίες όπως αυτή, «επιμελώς ξεχασμένες»... Η λήθη είναι έγκλημα!!! Η τιμωρία των όσων ξεχνούν, σημαίνει αφανισμό της ελληνικής ψυχής, της ψυχής και της Ιστορίας του Έθνους μας, που αστραποβολούν αιώνια. (παίρνει βαθειά ανάσα... Η φοιτήτρια την κοιτάζει μαγνητισμένη...)

Εκείνος, ο λεβέντης-φρουρός των ιδανικών, -μα και δικός μου Λεβέντης!, που σήκωσε το ανάστημά του πάνω από τη δύναμη και την υπεροψία της κατακτητικής Γερμανίας, άρπαξε τη Σημαία μας την γαλανόλευκη, μακριά από την δική τους, που ήταν η σημαία της ντροπής... (βάζει την σημαία της στον ώμο, αγκαλιά, και με τρυφερότητα...) ΤΗΣ μίλησε με λόγια που μόνο οι δυο τους ξέρουν... την φίλησε... την τύλιξε στο νεανικό σώμα του, και σαν αετόπουλο πήδηξε στο κενό, πάνω στα ιερά, τ' άγρια βράχια,(βαριανασαίνει) ...ακολουθώντας την τροχιά της Δόξας...

Φοιτήτρια:

-Καλέ κυρία! Πάρτε μια ανάσα. Ηρεμήστε! Να! Σας έχω και καλά νέα!!! Πρόσφατα, ο Δήμαρχός μας, ο Δημήτρης Αβραμόπουλος, τίμησε την απελευθέρωση της Αθήνας από τους Γερμανούς! Ακούστε!... άφησε στεφάνι Τιμής στην πλάκα που αφιέρωσαν στον Κώστα Κουκίδη! Εκεί, κατά την βόρεια πλευρά, που έπεσε!!! Να ζητήστε να σας πάνε, να την δείτε...

Κυρία (με τρεμάμενη φωνή)

-Μέχρι αύριο, τότε, κόρη μου. Ν' αντέξω μέχρι αύριο. Να πω όλα όσα εκείνος ο λεβέντης ήρωας, ο Κώστας Κουκίδης πίστευε, και μετά, ας φτερουγίσει κι η δική μου καρδιά, εκεί, μαζί του... (κρατάει την καρδιά της)

7

Φοιτήτρια

- Μα, καλέ, τί πάθατε! Κιτρινίσατε! Τρέμετε! Να σας φέρω κάτι; Να φωνάξω...

Κυρία:

-Όχι, κόρη μου! Η καρδιά μου λύγισε... πόσο ν' αντέξει!!! (Σφίγγει την σημαία της στην καρδιά, μα της γλυστράει... στα γόνατα. Γυρίζει προς το δρόμο, τεντώνοντας το χέρι)

-αν μπορείς, φώναξέ μου ένα ταξί... ι ι ι !

(και πάλι, στην κοπέλα)

-Ήσουν καλή, κόρη μου, που μ' άκουσες. Έλα αύριο, στην

εκδήλωση, αν μπορείς... θα... χαρώ να σε δω... (ανασηκώνεται και τρεκλίζοντας ... πέφτει και ξεδιπλώνεται η Ελληνική Σημαία. Ανακάθεται στην καρέκλα...

Η κοπέλα, την σηκώνει, προσέχει ο σταυρός να είναι όρθιος... την ανοίγει, την βάζει μπροστά τους, και...)

Φοιτήτρια:

-Καλέ, όχι τίποτ' άλλο... δεν μου είπατε τ' όνομά σας!

Κυρία (Γυρίζει, ζαλισμένα)

-Τ' όνομά μου!!! Τι πειράζει, κορίτσι μου! Αρκεί, αρκεί που μίλησαν οι καρδιές μας...

(και -γέρνοντας- πέφτει στην άκρη)

ΤΕΛΟΣ

«Το Όραμα, είναι στο νου,
Ότι στα χέρια η Τέχνη»

Υιώτα Στρατή

«αστοριανή», ΝΥ

Related Posts:

- Ελληνισμός και Θάλασσα
- Ένας χαρταετός στο Μαυχάτταν
- Έρμα Βασιλείου: Μια ποιήτρια πέραν εκπόησης
- Ο παππούς μου
- MANA ΣΟΥΛΙΩΤΙΣΣΑ